

David Baldacci
Rechteloos

Band 1

2011
Uitgeverij XL
Leidschendam

Oliver Stone telde de seconden, iets wat altijd een kalmerende uitwerking op hem had. En kalmte had hij nodig. Hij zou die avond iemand ontmoeten. Iemand die erg belangrijk was. En Stone wist niet hoe het zou gaan. Eén ding wist hij zeker. Hij zou niet vluchten. Hij had genoeg van vluchten.

Stone was net teruggekomen uit Divine, Virginia, waar Abby Riker woonde, een vrouw die hij had leren kennen. Abby was de eerste vrouw geweest voor wie Stone iets voelde sinds hij dertig jaar eerder zijn vrouw had verloren. Hoewel ze duidelijk gek op elkaar waren, wilde Abby niet uit Divine weg en kon Stone daar niet wonen. Hoe het ook zij, in feite hoorde hij hier in Washington thuis, ondanks alle ellende die deze stad hem had bezorgd.

De ellende zou zelfs nog erger kunnen worden. Het bericht dat hij een uur na thuiskomst had ontvangen, was duidelijk genoeg geweest. Ze zouden hem om middernacht komen halen. Er was geen discussie mogelijk; er werd niet onderhandeld; een compromis was uitgesloten. Degenen die aan de andere kant stonden, dicteerden altijd de condities.

Even later hield hij op met tellen. Autobanden vraten het grind weg voor de ingang van de begraafplaats Mount Zion. Dat was een historische maar nederige

begraafplaats voor Afro-Amerikanen die een voor-
aanstaande positie hadden verworven door te vech-
ten voor dingen die blanken altijd voor vanzelfspre-
kend hadden aangenomen, bijvoorbeeld waar je
mocht eten en slapen, in welke bussen je mocht zitten
en waar je gebruik mocht maken van het toilet. Stone
had de ironie dat Mount Zion zich hoog boven het
chique Georgetown verhief, altijd kunnen waarde-
ren. Nog niet zo lang geleden hadden de rijke mensen
hier hun donkere broeders alleen in hun nabijheid
getolereerd als ze een gesteven dienstmeisjespakje
droegen of drankjes en hapjes serveerden en daar-
bij hun onderdanige blik op de glanzende vloer ge-
richt hielden.

Autoportieren gingen open en dicht. Stone telde drie
klappen van metaal tegen metaal. Een trio dus. Man-
nen. Hij dacht niet dat ze een vrouw voor zoiets zou-
den sturen, al was dat misschien alleen maar het
voooroordeel van zijn generatie.

Ze zouden Glock's of Sigs hebben, of misschien spe-
ciaal voor hen vervaardigde wapens; dat hing ervan
af wie ze hadden gestuurd om het te doen. In elk ge-
val zouden de wapens dodelijke munitie bevatten
en zouden ze in holsters onder de jasjes van hun
mooie pakken zitten. Hier in het schilderachtige
Georgetown, waar invloedrijke mensen woonden,
hoefde je niet te verwachten dat er in het zwart ge-

klede commando's aan touwen vanaf de landingsgestellen van snelle helikopters kwamen afdalen. Hij zou in alle stilte worden weggehaald, zonder dat een belangrijk persoon in zijn slaap werd gestoord.

Ze klopten aan.

Beleefd.

Hij deed open.

Om respect te tonen.

Deze mensen koesterden geen persoonlijke wrok tegen hem. Ze wisten misschien niet eens wie hij was. Het was werk. Hij had het zelf ook gedaan. Al had hij nooit van tevoren aangeklopt. Het verrassingseffect, en dan een trekker die in een fractie van een seconde werd overgehaald: dat was zijn werkwijze geweest.

Gewoon werk.

Tenminste, dat dacht ik, omdat ik niet de moed had om de waarheid onder ogen te zien.

Als militair had Stone er nooit moeite mee gehad het leven te beëindigen van iemand die een eind aan dat van hem probeerde te maken. Oorlog was de efficiëntste vorm van darwinisme, en de regels waren dan ook heel nuchter, met 'doden of gedood worden' als voornaamste. Maar wat hij had gedaan nadat hij uit het leger was gegaan, was anders in die zin dat hij machthebbers nooit meer vertrouwde.

Hij stond in de deuropening, omlijst door het licht

achter hem. Als hij aan de andere kant had gestaan, zou hij op dit moment hebben geschoten. Snel, zuiver, zonder het risico dat je misschoot. Hij gaf hun alle gelegenheid.

Ze grepen die kans niet aan. Ze zouden hem niet doden.

Het waren trouwens vier mannen. Het zat Stone een beetje dwars dat zijn waarneming niet correct was geweest.

De leider van het stel was slank en 1,75 meter lang. Hij had kort haar en een scherpe blik in zijn ogen die alles in zich opnamen en niets prijsgaven. Hij wees naar de auto die bij de poort geparkeerd stond, een zwarte Escalade. Ooit zouden ze voor Stone een peloton trefzekere moordenaars hebben gestuurd, die over land en zee en door de lucht naar hem toe zouden zijn gekomen. Blijkbaar was die tijd voorbij. Vier mannen in pak in een zware Cadillac: dat was genoeg.

Er werd geen onnodig woord gezegd. Hij werd vakkundig gefouilleerd en naar de auto geleid. Ze zetten hem midden op de achterbank, met een man aan weerskanten van hem. Hij voelde hun gespierde armen tegen zich aan. Ze waren gespannen. Ze zouden elke poging van Stone om bij hun wapens te komen onmiddellijk blokkeren. Stone was niet van plan zo'n poging te doen. Omdat het vier tegen één was, zou

hij dat gevecht zonder enige twijfel verliezen. Hij zou een zwarte tatoeage op zijn voorhoofd krijgen, een derde oog als gevolg van een fatale misrekening. Tientallen jaren geleden zou de kans heel groot zijn geweest dat vier nog betere mannen dood zouden achterblijven terwijl hij ongeschonden wegliep, op weg naar een volgend gevecht. Maar die tijd lag ver in het verleden.

‘Waarheen?’ vroeg hij. Hij had geen reactie verwacht en zou die ook niet krijgen.

Even later stond hij in zijn eentje voor een gebouw dat bijna elke Amerikaan zou herkennen. Hij stond daar niet lang. Er kwamen nog meer mannen, beter en hoger in rang dan degenen die hem daar hadden afgezet. Hij bevond zich nu bij het centrum van de macht. Het personeel werd bekwamer naarmate je dichterbij het centrum kwam. Ze leidden hem door een gang. Een gang met veel deuren die allemaal dicht waren en dat kwam niet alleen door het late uur. Dit gebouw sliep eigenlijk nooit.

De deur ging open en dicht. Stone was weer alleen, maar dat bleef hij niet lang. In een ander deel van de kamer ging een deur open, en de man kwam binnen. Hij keek Stone niet aan, maar nodigde hem met een gebaar uit te gaan zitten.

Stone ging zitten.

De man ging achter zijn bureau zitten.

Stone was hier een onofficiële bezoeker. Normaal gesproken werd iedereen geregistreerd die hier kwam, maar vannacht niet. Hij niet. De man was informeel gekleed: katoenen broek, een van boven losgeknoopt overhemd, instapschoenen. Hij schoof een bril op zijn neus en sorteerde wat papieren op zijn bureau. Naast hem brandde één lamp. Stone bestudeerde hem. De man zag er alert en vastbesloten uit. Dat moest ook wel, anders kon je je hier niet staande houden en je eigen werkwijze hanteren in de moeilijkste baan van de wereld.

Hij legde de papieren neer en schoof de bril op zijn gerimpelde voorhoofd.

‘We hebben een probleem,’ zei James Brennan, president van de Verenigde Staten. ‘En we hebben je hulp nodig.’

2

Stone was enigszins verbaasd, maar liet dat niet blijken. In dit soort situaties was het nooit goed om verbazing te tonen. ‘Een probleem waarmee?’

‘De Russen.’

‘Oké.’ Dat is niets nieuws, dacht Stone. We hebben vaak problemen met de Russen.

De president ging verder. ‘Je bent daar geweest.’ Het was geen vraag.

‘Vaak genoeg.’

‘Je spreekt de taal.’ Ook dat was geen vraag, en dus zei Stone er niets op. ‘Je kent hun tactieken.’

‘Vroeger kende ik ze. Dat is lang geleden.’

Brennan glimlachte grimmig. ‘Het is blijkbaar net als met kleren en kapsels: als je maar lang genoeg wacht, komt alles weer in de mode. Dat geldt ook voor spionagetechnieken.’

De president leunde achterover en legde zijn voeten op het Resolute Desk, dat Amerika tegen het eind van de negentiende eeuw cadeau had gekregen van de Engelse koningin Victoria. Rutherford B. Hayes was de eerste president geweest die er gebruik van maakte, en Brennan de meest recente.

‘De Russen hebben een web van verschillende groepen spionnen die zich in ons land hebben ingegraven. De FBI heeft een stel van die groepen opgerold, is in andere geïnfiltrerd, maar er zijn er nog meer waarover we geen informatie hebben.’

‘Landen bespioneren elkaar altijd,’ zei Stone. ‘Het zou me enorm verbazen als wij geen inlichtingenoperaties in Rusland hadden.’

‘Daar gaat het nu niet om.’

‘Oké,’ zei Stone, die overigens vond dat het daar wél om ging.

‘De Russische kartels beheersen alle grote kanalen voor drugsdistributie op het oostelijk halfrond. Daar

zijn gigantische bedragen mee gemoeid.'

Stone knikte. Dat wist hij.

'Nou, tegenwoordig beheersen ze de drugsdistributie ook op het westelijk halfrond.'

Dat wist Stone niet. 'Ik begreep alleen dat de Colombianen door de Mexicanen zijn verdrongen.'

Brennan knikte peinzend. Stone keek naar het vermoeide gezicht van de man en meende daarin de stapels briefings te zien die de president die dag zou hebben doorgenomen om zich grondig vertrouwd te maken met deze en nog tien andere hoogst belangrijke zaken. Het presidentschap slokte elk grammetje energie en intellectuele nieuwsgierigheid op dat je voor die baan beschikbaar had.

Brennan zei: 'Distributie is belangrijker dan productie. Daar zijn ze eindelijk achter gekomen. Je kunt het spul overal maken, maar het gaat erom dat je het bij de koper krijgt. En aan deze kant van de wereld zijn Amerikanen de kopers. Maar de Russen hebben de Mexicanen eruit geschopt, Stone. Met moord en doodslag, marteling en omkoperij hebben ze zich een weg naar de top gevochten, en nu beheersen ze minstens negentig procent van de handel. En dat is een groot probleem.'

'Ik heb gehoord dat Carlos Montoya...'

De president wees die opmerking met een geërgerd gebaar van de hand. 'Dat zeggen de kranten. Fox en

CNN zenden het uit, de experts bijten zich erin vast, maar het is een feit dat Carlos Montoya heeft afgedaan. Hij was de ergste van het uitschot in Mexico. Hij heeft twee van zijn eigen broers vermoord om de leiding van het familiebedrijf te krijgen, en toch bleek hij geen partij voor de Russen te zijn. De informatie waarover we beschikken, wijst er trouwens op dat hij is vermoord. De Russen zijn zo meedogenloos als ieder ander in de drugs wereld.'

'Oké,' zei Stone kalm.

'Toen we nog met de Mexicaanse kartels te maken hadden, was het allemaal nog beheersbaar. Natuurlijk was het niet ideaal, maar het raakte de nationale veiligheid niet. We konden ertegen vechten aan onze grenzen en in de grote steden, waar de kartels hun invloed vooral via bendes uitoefenden. Met de Russen ligt het anders.'

'U bedoelt dat de spionagegroepen en de drugskartels met elkaar in verbinding staan?'

Brennan keek Stone aan, misschien verrast omdat hij zo snel het verband had gelegd. 'Ja, dat is wat wij denken. We denken zelfs dat de Russische overheid en de drugskartels één geheel vormen.'

'Dat is een forse conclusie,' zei Stone.

'En ook de juiste, geloven wij. Illegale drugs zijn een van de belangrijkste exportproducten van Rusland. Ze maken het spul in de oude sovjetlaboratoria, voor-